

Να αγαπήσεις τον Σταυρό του Χριστού!

/ [Πεμπτούσια](#)

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=163382>)

Τι να κάνω, ρώτησα μεταξύ άλλων τον Γέροντα, για να αγαπήσω τον Χριστό; Νόμιζα ότι θα μου πει πολλά για την νοερά προσεχή, για πολλές μετάνοιες, νηστείες κλπ, αλλά αυτός μου είπε απλά: «να αγαπήσεις τον Σταυρό του Χριστού». Πράγματι, ατενίζοντας τον Σταυρό του Σωτήρος, μαθαίνει κανείς να αποδέχεται με ευγνωμοσύνη όλα τα λεγόμενα «παθήματα», τις θλίψεις κλπ, και να τα θεωρεί ένα αληθινό μηδέν μπροστά σε αυτά που τράβηξε ο Σωτήρας Χριστός για μας. Δεν υψηλοφρονεί, και βαθμιαία συνηθίζει στην προσευχή με ευγνωμοσύνη. Ακόμη όμως και να μην φθάσει κανείς γρήγορα στην συχνή καρδιακή προσευχή, πράγμα δύσκολο, μένει το αποτύπωμα του Σταυρού του Χριστού χαραγμένο διαρκώς στην μνήμη μας, με αποτέλεσμα να προοδεύουμε στην ταπείνωση. Η υπομονή, ως γνωστόν, είναι μια μορφή προσευχής. Περαιτέρω, άκρως σημαντική αρετή, προπομπό της ταπείνωσης θεωρεί ο Γέροντας και την αγάπη προς τους εχθρούς, και, βέβαια, μαθαίνουμε να αγαπάμε τον εχθρό, μόνο μιμούμενοι τον Σωτήρα που συγχώρεσε τους σταυρωτές Του.

Ρώτησα τον Γέροντα μια φορά: «Γιατί, Πάτερ, εφόσον συγχώρεσα τον εχθρό μου, που με έβλαψε πολύ, εξακολουθούν να μου έρχονται οργισμένες σκέψεις εναντίον του; Μήπως είμαι μνησικάκος;» Ο Γέροντας είπε: «Όχι. Οι σκέψεις αυτές στην πραγματικότητα δεν είναι δικές σου, αλλά του διαβόλου, ο οποίος δεν θέλει να νιώθουμε ήρεμοι. Ειδικά, αν ξέρει ότι έχουμε ευαίσθητη συνείδηση, μας πολεμά και με αυτόν τον τρόπο.» Χρειάζεται παντού διάκριση.

Για ποιον να προσεύχομαι πρώτα, τον εαυτό μου, ή τους άλλους; ρώτησα επίσης τον Πατέρα. Κάποιος άλλος θα απαντούσε ίσως άκριτα: «ασφαλώς για τους άλλους», μην καταλαβαίνοντας ότι εμείς οι λαϊκοί είμαστε ως επί το πλείστον ανίσχυρα όντα. Ωστόσο ο Γέροντας μου είπε: «Τελειότερο είναι βέβαια να προσεύχεται κανείς πρώτα για τους άλλους, αν δεν μπορεί όμως, δεν πειράζει, πρώτα για τον εαυτό του και τους οικείους του, και μετά τους υπόλοιπους». Με άλλα λόγια, δεν πειράζει, ας προσευχηθεί κανείς πρώτα για τον εαυτό του, και μετά, θερμά και από καρδιάς, ας μνημονεύσει τους άλλους, και θα έρθει η μέρα που κάποτε ο Θεός θα δώσει να αγαπάμε τον συνάνθρωπο σαν τον εαυτό μας. Δεν έχει νόημα κανείς να βιάζεται, να προσπαθεί κατευθείαν για το τέλειο, ενώ είναι νήπιο πνευματικά. Ο Γέροντας εξάλλου επιμένει πολύ και στην προσευχή για τους «οικείους μας», γιατί δίνει πολύ μεγάλη σημασία στην οικογένεια, και πιστεύει ότι με την υπομονή στους γονείς, την αμοιβαία αγάπη μεταξύ των συζύγων κλπ, κάνει

κανείς πολύ μεγάλη πνευματική προκοπή.

Δυστυχώς, Γέροντα, του είπα άλλοτε, όταν βλέπω στον δρόμο αστέγους, παρόλο που τους συμπονώ, δεν λυπάμαι γι' αυτούς τόσο πολύ, σαν να ήμουν εγώ άστεγος. Μου είπε με συγκατάβαση: «Αυτό δεν είναι, παιδί μου, ανθρώπινο, αλλά μόνο του Χριστού». Θυμήθηκα τότε τι γράφει κάπου και ο Άγιος Παΐσιος: «πολλά χρόνια αγαπούσα πολύ μόνο τον Χριστό, και για τους άλλους δεν ένιωθα τέτοια αγάπη. Ώσπου μια μέρα, ήρθε ο Χριστός και μου έδωσε την δική Του αγάπη για τους ανθρώπους και όλη την κτίση, και τότε έλιωνα από αγάπη για το καθετί». Πρέπει δηλαδή πρώτα να εστιάσουμε στην αγάπη μας προς τον Χριστό, και μέσα από αυτήν θα δώσει ο Κύριος να φτάσουμε και στην τελεία αγάπη για τον συνάνθρωπο, που βέβαια είναι θείο δώρο. Συμπλήρωσε όμως: «Πρέπει, όμως, να παρακαλάμε τον Χριστό να επιτρέψει να το αισθανθούμε αυτό».

Κάποτε του ανέφερα πως όταν οι άλλοι με προσβάλλουν, προσπαθώ να τους συγχωρήσω, αλλά στενοχωριέμαι και θλίβομαι για την προσβολή. Μου είπε τότε: «Μην θλίβεσαι καθόλου γιατί αυτό δεν είναι ανθρώπινο, αλλά θείο έργο». Και συμπλήρωσε: «Η ουσία είναι το εξής: να κάνεις προσπάθεια να συγχωρέσεις αληθινά αυτόν που σε προσέβαλε, να προσεύχεσαι ειλικρινά στον Θεό γι' αυτόν». Με άλλα λόγια: «μάθε να συγχωρείς τον εχθρό σου, και μην σε νοιάζει αν, ως άνθρωπος, στενοχωρήθηκες. Τα άλλα θα τα αναλάβει πάλι ο Χριστός». Ο Γέροντας, ιδίως για μας τους λαϊκούς, δεν θέλει «νηπτικές» βιασύνες.

Ο συντάκτης του κειμένου μας παρεκάλεσε ευγενώς να μην δημοσιευθούν τα στοιχεία ούτε τα προσωπικά ούτε του Γέροντος στον οποίον αναφέρεται. Ωστόσο τα στοιχεία και των δύο είναι γνωστά στην διεύθυνση σύνταξης της Πεμπτουσίας.

(Συνεχίζεται)